

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **T.E.P. HOLZ, s.r.o.**
sídlem Školní 574, 696 02 Ratíškovice
zastoupena advokátem Mgr. Robertem Jarošem
sídlem Štěpánská 644/35, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2019, č. j. 21665-2/2019-900000-316,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2019, č. j. 21665-2/2019-900000-316, se **z r u š u j e** a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n** nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 11 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Roberta Jaroše, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2019, č. j. 21665-2/2019-900000-316 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž žalovaný k odvolání žalobkyně změnil výrok rozhodnutí Celního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 1. 11. 2018, č. j. 62806-27/2018-600000-41 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), tak, že původní text (vztahující se k zastoupení žalobkyně, pozn. soudu) „*Mgr. Radkem Pokorným*“ se nahrazuje textem „*Advokátní kancelář Pokorný, Wagner & partneři, s.r.o.*“, a v ostatním prvoinstanční rozhodnutí nezměnil. Prvoinstančním rozhodnutím nebylo vyhověno námitce žalobkyně vůči rozhodnutí Celního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 3. 8. 2018, č. j. 62806-20/2018-600000-41, kterým Celní úřad pro Plzeňský kraj nepřiznal žalobkyni v souladu s § 254 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, úrok z neoprávněného jednání správce daně.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně považovala napadené rozhodnutí za nezákonné a vydané v rozporu s právními předpisy a odmítla závěr žalovaného, že by se její nárok měl posuzovat dle § 254 odst. 1 daňového řádu ve znění účinném po 1. 7. 2017. Podle žalobkyně bylo nutné její případ posuzovat dle § 254 odst. 1 daňového řádu ve znění účinném do 30. 6. 2017, neboť rozhodující pro určení rozhodné právní úpravy není to, kdy došlo ke zrušení nezákonného rozhodnutí o uložení pokuty, ale to, kdy došlo k uhrazení této pokuty. Nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně je totiž nárok hmotněprávní, a aplikována tak musí být právní úprava účinná v době úhrady pokuty, což potvrzuje i bohatá rozhodovací praxe, např. rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 6 Af 3/2014-53 ze dne 31. 1. 2018, rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 30 Af 20/2016-54 ze dne 11. 1. 2018 a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 59/2010 ze dne 23. 11. [2011], které žalobkyně v žalobě citovala.
3. Žalovaný se s žalobkyní citovanými rozhodnutími a argumentací žalobkyně o hmotněprávní povaze úroku z neoprávněného jednání správce daně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela nedostatečně, a tak je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný pouze konstatoval, že část judikatury, na kterou žalobkyně poukazovala, se „*vztahuje k právní úpravě daňového řádu ve znění účinném do 30. 6. 2017, část k právní úpravě dle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, přičemž obě (...) vznik úroků v případě peněžitého plnění v rámci dělené správy připouštěly*“.
4. Podle žalobkyně skutečnost, že uvedená rozhodnutí byla vydána před novelou daňového řádu účinnou od 1. 7. 2017, relevanci těchto rozhodnutí nikterak nesnížila. Žalobkyně na tato rozhodnutí odkazovala na podporu svého tvrzení, že nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 1 daňového řádu je hmotněprávním nárokem, a aplikována tak má být hmotněprávní úprava účinná v době splatnosti pokuty, nikoliv v době rozhodování Celního úřadu pro Plzeňský kraj, případně v době zrušení nezákonného rozhodnutí, jak tvrdil žalovaný.
5. Žalobkyně shrnula, že jí nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 1 daňového řádu vznikl, jelikož uloženou pokutu uhradila a rozhodnutí o pokutě bylo následně pro nezákonnost zrušeno. Obě podmínky pro vznik nároku tak byly splněny. Vznik nároku přitom nevyloučilo ani to, že s účinností od 1. 7. 2017 bylo do § 254 odst. 1 daňového řádu vloženo ustanovení, podle kterého úrok nevzniká v případě dělené správy. Pokuta byla uhrazena v době, kdy daňový řád vznik úroku v případě dělené

správy ještě nevylučoval.

6. Žalobkyně rovněž odmítla, že by jí nemohl být úrok z neoprávněného jednání správce daně přiznán z toho důvodu, že její žádost byla podána předčasně. Žalobkyně měla předně za to, že o vyplacení úroku nemusí vůbec žádat, neboť dle § 254 odst. 3 a 4 daňového řádu je správce daně povinen vrátit úrok i bez žádosti. Toto jednoznačně vyplývá ze znění § 254 odst. 4 daňového řádu, ve kterém se uvádí: „*Vznikne-li v důsledku zrušení, změny nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně, jakož i v důsledku neoprávněného vymáhání, vratitelný přeplatek, vrátí jej správce daně bez žádosti ve lhůtě podle odstavce 3.*“ Výklad, podle kterého by bylo nutné o přeplatek vzniklý v důsledku připsání úroku z neoprávněného jednání žádat, by byl navíc v rozporu se základními zásadami správy daní, konkrétně pak se zásadou ochrany práv dle § 5 odst. 3 daňového řádu a zásadami rychlosti, hospodárnosti a procesní ekonomie dle § 7 odst. 1 a 2 daňového řádu.
7. I v případě, že by však bylo o vrácení přeplatku potřeba žádat, jak tvrdil žalovaný, nelze se ztotožnit s názorem žalovaného, že Celní úřad pro Plzeňský kraj neměl jinou možnost než žádost žalobkyně zamítnout pro předčasnost. Z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu vyplývá, že správce daně při postupu dle § 254 daňového řádu nevydává žádné správní rozhodnutí v materiálním slova smyslu dle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož daňový řád nestanoví pro postup správce daně dle § 254 žádné formalizované správní řízení. Ke „zprocesnění“ postupu správce daně dochází až podáním námitek, na jejichž základě je již správce daně povinen vydat rozhodnutí ve smyslu § 65 s.ř.s. (k tomu blíže např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Afs 234/2014-43). Rozhodnutí celního úřadu o úroku tak není formálním rozhodnutím, kterým by se řízení o úroku končilo a které by znemožňovalo Celnímu úřadu pro Plzeňský kraj, aby úrok žalobkyni vyplatil na základě žádosti, která byla podána ještě před zrušením rozhodnutí o pokutě. Jakmile bylo rozhodnutí o pokutě zrušeno, mohl na základě žádosti žalobkyně Celní úřad pro Plzeňský kraj úrok žalobkyni vyplatit. Žalobkyně navíc včas podala dle § 254 odst. 5 daňového řádu námitky a v době, kdy o nich Celní úřad pro Plzeňský kraj již formálním způsobem rozhodoval, byly veškeré podmínky pro přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně splněny. Žalobkyně nad to vše svoji žádost o vyplacení úroku z neoprávněného jednání správce daně znovu zopakovala i ve svých námitkách ze dne 14. 8. 2018 a ve svém odvolání ze dne 30. 11. 2018.
8. Výklad zastávaný žalovaným, tedy že žádost byla podána předčasně, znamenal, že by žalobkyně musela podat žádost novou. Takový postup by byl ovšem dle žalobkyně v rozporu se základními zásadami správy daní, konkrétně pak opět v rozporu se zásadou ochrany práv dle § 5 odst. 3 daňového řádu a v rozporu se zásadami rychlosti, hospodárnosti a procesní ekonomie dle § 7 odst. 1 a 2 daňového řádu, neboť podmínky pro přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně v době, kdy o něm Celní úřad pro Plzeňský kraj rozhodoval, naplněny byly a vůle žalobkyně (nechat si úrok vyplatit) byla žalobkyní zcela jednoznačně projevena.
9. Žalobkyně tudíž shrnula, že ani podání žádosti předtím, než došlo ke zrušení rozhodnutí o pokutě, nebránilo Celnímu úřadu pro Plzeňský kraj v tom, aby úrok z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 1 daňového řádu žalobkyni po splnění všech podmínek přiznal a vyplatil, neboť postup správce daně dle § 254 daňového řádu je neformální. V době, kdy Celní úřad pro Plzeňský kraj rozhodoval o námitkách žalobkyně, již navíc byly veškeré podmínky pro přiznání a vyplacení úroku splněny.

10. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené i prvoinstanční rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný odkázal na argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Žalobní námitky se v podstatné části překrývaly s těmi odvolacími. Žalovaný všechny námitky žalobkyně vypořádal a rozhodnutí nepovažoval za nepřezkoumatelné. Podle žalovaného rozhodným okamžikem pro vznik nároku na úrok byl v daném případě moment zrušení rozhodnutí o uložení pokuty č. j. ČIŽP/43/OOL/SR01/1307789.34/14/ZSB ze dne 19. 9. 2014 (dále též jen „*rozhodnutí ČIŽP o pokutě*“), neboť teprve tím byly naplněny podmínky pro vznik úroku. S ohledem na skutečnost, že vznik úroku z neoprávněného jednání správce daně je vázán na kumulativní splnění dvou podmínek a ke splnění druhé z nich (zrušení rozhodnutí ČIŽP o pokutě) došlo až v době, kdy zákon vznik úroku v případě dělené správy vyloučil, tak nárok žalobkyně na úrok vůbec nevznikl. Rozhodnutí ČIŽP o pokutě totiž bylo zrušeno rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ČR č. j. MŽP/2018/520/682 ze dne 23. 8. 2018, které nabylo právní moci dne 24. 8. 2018 (dále též jen „*rozhodnutí MŽP*“). V době naplnění druhé podmínky právní úprava v daňovém řádu vznik daného úroku v případě dělené správy neumožňovala, tudíž nárok žalobkyně nemohl vzniknout. Žalovaný tak odmítl závěr žalobkyně, že byly splněny všechny podmínky pro přiznání a vyplacení úroku.
12. Daňový řád vymezuje u úroku období (ode dne splatnosti či úhrady pokuty až do dne jejího vrácení), za které úrok, po splnění zákonných podmínek, náleží, nikoliv moment, kdy úrok vzniká. Úrok tak vznikne až v okamžiku, kdy jsou splněny zákonem předvídané podmínky, a v dané věci se tak stalo až uvedeným rozhodnutím MŽP, tj. zrušením rozhodnutí ČIŽP o pokutě. V tomto momentu se zaplacená pokuta stala přeplatkem, který celní úřad evidoval na osobním daňovém účtu žalobkyně. Případný úrok pak vzniká až z konkrétní částky přeplatku, a tudíž se do přeplatku nemůže započítávat. Pokud by tomu tak bylo, docházelo by k nepřipustnému dvojímu úročení.
13. Před účinností novelizovaného § 254 odst. 1 daňového řádu zde neexistoval žádný nárok žalobkyně vůči celnímu úřadu, který by mohl být nepříznivě dotčen novou právní úpravou. Celý postup, týkající se vzniku případného nároku na úrok z neoprávněného jednání správce daně, započal až rozhodnutím MŽP, které zrušilo rozhodnutí ČIŽP o pokutě.
14. S ohledem na výše uvedený závěr žalovaného tak nebylo pro daný případ rozhodné, zda byla žádost o vyplacení úroku podána žalobkyní předčasně a zda vůbec bylo nutno o úrok žádat. Žalovaný se s těmito námitkami žalobkyně dostatečně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pro úplnost pak žalovaný připomněl, že dle § 254 odst. 4 daňového řádu *vznikne-li v důsledku zrušení, změny nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně, jakož i v důsledku neoprávněného vymáhání, vratitelný přeplatek, vrátí jej správce daně bez žádosti ve lhůtě podle odstavce 3*. Definice pojmu přeplatek je stanovena v § 154 odst. 1 daňového řádu. Podle tohoto ustanovení je přeplatkem částka, o kterou úhrn plateb a vrátek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu. Vratitelným přeplatkem je tedy částka převyšující v daném okamžiku všechny splatné platební povinnosti evidované v rámci

jednoho osobního daňového účtu – zjevně se nejedná o sankční úrok, ale právě o částku, která byla na základě nezákonného rozhodnutí žalobkyní uhrazena, tj. v daném případě pokuta. Případný úrok se následně předepíše do evidence na osobní daňový účet a je vrácen až na základě žádosti daňových subjektů.

15. K předčasnosti podání žádosti žalovaný uvedl, že v okamžiku podání žádosti dne 22. 6. 2018 a ani ke dni rozhodnutí o této žádosti dne 3. 8. 2018 žádný vratitelný přeplatek neexistoval, neboť tento vznikl až rozhodnutím MŽP dne 24. 8. 2018, žádost tak byla podána předčasně.
16. Jak již žalovaný zmínil v napadeném rozhodnutí, pakliže byla žalobkyně nezákonným rozhodnutím ČIŽP o pokutě poškozena, přičemž zákonodárce nárok daňových subjektů na úrok ve všech případech peněžitého plnění v rámci dělené správy paušálně vyloučil, může postupovat dle zákona č. 82/1998 Sb., podle kterého stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

IV.

Posouzení věci soudem

17. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
18. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tím souhlasil a žalobkyně se ve stanovené lhůtě k výzvě soudu nevyjádřila (§ 51 s.ř.s.).

V.

Rozhodnutí soudu

19. Soud shledal žalobu důvodnou.
20. Nejprve se zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Soud bez obtíží seznal rozhodovací důvody žalovaného a východiska žalovaného, zejména o použitelné právní úpravě, se logicky odrážela v přijatých závěrech. V přímé citaci uvedené v závěru bodu 3 tohoto rozsudku žalobkyně opomněla dodat, že žalovaný pokračoval: „*Právní úprava ust. § 254 odst. 1 daňového řádu ve znění účinném od 1. 7. 2017 vznik úroku při dělené správě jednoznačně vylučuje. Odvolatelem zmiňované závěry z judikatury jsou tedy na danou věc nepřipadné.*“ Soud má za to, že žalovaný vypořádal veškeré odvolací námitky žalobkyně a důvody svého rozhodnutí uvedl jasně, ostatně žalobkyně s nimi v žalobě cíleně polemizovala. Pouhý nesouhlas žalobkyně s vypořádáním jejích námitek ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Tato námitka tudíž byla nedůvodná.
21. Mezi účastníky řízení dále nebylo sporu o tom, že rozhodnutí, na jehož základě žalobkyně uhradila pokutu, bylo následně pravomocně zrušeno pro nezákonnost. Ač byl právní názor žalovaného stran nenaplnění podmínek pro vznik nároku na úrok z neoprávněného jednání správce daně formulovaný srozumitelně (přezkoumatelně), považuje jej soud za nesprávný.
22. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 Afs 59/2010-143, v bodě 18 mj. uvedl: „*Pro úrok, jenž je třeba vnímat jako cenu finančních prostředků v čase, která je dána úrokovou mírou, je totiž rozhodným právem právo účinné v době, kdy dluh vznikl a trvá; okamžik prodlení však může být výslovně zákonem vázán na určitou skutečnost. [...] V případě, kdy se stane dlužníkem stát v důsledku zrušení rozhodnutí,*

na jehož základě byla částka uhrazena, je u daní rozhodným právem právo účinné v době splatnosti (den následující po původní splatnosti daně) jen v případě, že v ní byla daň skutečně uhrazena (§ 64 odst. 6 věta čtvrtá před středníkem daňového řádu); byla-li uhrazena později, pak den následující po dni skutečné úhrady daně (§ 64 odst. 6 věta čtvrtá za středníkem téhož zákona). Obdobně by bylo třeba postupovat i tam, kde zákon výslovně okamžik prodlení státu nestanoví, neboť to odpovídá logice vztahu mezi dlužníkem a věřitelem – zaplacením počíná neoprávněné zadržování částky státem.“

23. K úloze úroku z neoprávněného jednání správce daně v případech dělené správy se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 15. 9. 2016, č. j. 9 Afs 128/2016-39, v bodech 47 až 49: „Povinnost přiznat daňovému subjektu úrok z přeplatku dle § 64 odst. 6 daňového řádu z roku 1992 Nejvyšší správní soud shledal i v případě dělené správy věcné, kdy peněžité plnění (pokuta) bylo uloženo jiným orgánem veřejné moci, než byl orgán následně příslušný k jeho vybrání, popř. vymožení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, čj. 6 As 152/2014-78). V souladu s dlouhodobou judikaturou tedy platí, že bylo-li sankční rozhodnutí (rozhodnutí o pokutě) zrušeno pravomocným rozhodnutím soudu, stala se pokuta uhrazená na jeho základě od počátku (tj. ode dne její úhrady) zavineným daňovým přeplatkem, který musí být pokutovanému vrácen i s úrokem z přeplatku. Účelem úroku z neoprávněného jednání správce daně není sankcionovat stát (slovy stěžovatele "postihovat") za nezákonné jednání (pochybení), ale adresátu nezákonného rozhodnutí (který má v rámci dělené správy při placení státem uložených plnění postavení daňového subjektu) kompenzovat nemožnost disponovat se svými finančními prostředky. Úrok z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 1 daňového řádu z roku 2009 je ve své podstatě paušalizovaným vyjádřením ceny finančních prostředků v čase, která je dána úrokovou mírou (tento úrok je ostatně ve zcela shodné výši jako úrok z přeplatku dle § 155 odst. 5 daňového řádu z roku 2009).“
24. Má-li úrok z neoprávněného jednání správce daně plnit shora uvedenou roli, je nezbytné existenci nároku na úrok posuzovat podle právní úpravy účinné v době splatnosti pokuty, uložené později pravomocně zrušeným rozhodnutím. V opačném případě by bylo zasaženo do legitimního očekávání kteréhokoli subjektu, jenž pokutu sice zaplatí, nicméně je přesvědčen o jejím nezákonném uložení, a proto proti ní brojí s vědomím, že bude-li mu vyhověno, bude mít dle aktuální právní úpravy nárok na vrácení zaplacené částky i „odškodnění“ za nemožnost dočasně disponovat finančními prostředky o své vůli. Žalobkyně pokutu uhradila v rámci doby její splatnosti (do 7. 1. 2015), tedy v době, kdy daňový řád aplikaci ustanovení o úroku z neoprávněného jednání správce daně na případy dělené správy nevyklučoval.
25. Nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně vzniká po splnění zákonných podmínek ze zákona. Správce daně má ve smyslu § 254 odst. 3 daňového řádu ex officio povinnost **předepsat** úrok na osobní daňový účet. Stran jeho vrácení je nicméně nezbytné, aby daňový subjekt o vrácení požádal. Jak totiž vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Afs 286/2017-26, „[v] obecné rovině proto platí, že dle § 155 odst. 5 daňového řádu je správce daně povinen o úroku rozhodnout bezodkladně po vrácení odpočtu a tento úrok dle § 254 odst. 3 daňového řádu předepsat do 15 dnů ode dne účinnosti rozhodnutí o přiznání úroku z vratitelného přeplatku na osobní účet daňového subjektu. Je-li daňový subjekt pasivní a o takto předepsaný úrok nepožádá, nemá správce daně povinnost úrok vracet z úřední povinnosti.“. Přestože se daný výklad vztahuje primárně k úroku z vratitelného přeplatku, závěry tam uvedené se dají aplikovat i na úrok z neoprávněného jednání správce daně, protože právě úprava tohoto úroku (§ 254 odst. 3 a 6 daňového řádu) se obdobně používá i na úrok z vratitelného přeplatku (srov. § 155 odst. 5 poslední větu za středníkem daňového

řádu). Potud argumentace žalobkyně nebyla správná.

26. Vzniká-li ovšem nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně ze zákona a platí-li jednotnost řízení dle daňového řádu, podle kterého má odvolací orgán pravomoc provádět dokazování a prvoinstanční rozhodnutí sám změnit, pak musí soud při respektování zásady, že správní orgány rozhodují podle skutkového a právního stavu v době vydání svých rozhodnutí, dojít k závěru, že bylo-li prvoinstanční rozhodnutí o uložení pokuty před vydáním napadeného rozhodnutí pravomocně zrušeno, pak měl žalovaný (opakovaně vznášenou) žádost žalobkyně hodnotit ve světle této skutečnosti. Napadené rozhodnutí bylo výsledkem odvolacího řízení, přičemž § 254 daňového řádu neobsahuje zvláštní úpravu, tudíž se i na řízení o odvolání proti rozhodnutí o námitkách použijí obecná pravidla odvolacího řízení. Závěry zdejšího soudu mají oporu i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2020, č. j. 8 Afs 6/2020-34, bodě 13, který obecné zásady rozhodování odvolacího orgánu pojímá stejně.
27. Ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutí o zrušení prvotního rozhodnutí České inspekce životního prostředí o uložení pokuty nabylo právní moci dne 24. 8. 2018 a správci daně bylo doručeno dne 30. 8. 2018. V té době běželo řízení o námitkách ze dne 14. 8. 2018. V okamžiku, kdy žalovaný rozhodoval o odvolání žalobkyně ze dne 30. 11. 2018 proti rozhodnutí o námitkách, byly již nepochybně naplněny veškeré podmínky pro přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně. Protože podstatou přezkoumávaného řízení bylo rozhodování o tom, zda žalobkyni úrok vůbec náleží, nezabýval se již soud v podrobnostech otázkou vrácení (výplaty) úroku.
28. Protože soud shledal žalobu důvodnou, rozhodl podle § 78 odst. 1 s.ř.s. o zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost, a současně vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Název vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný vázán.

VI.

Náklady řízení

29. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. má právo na náhradu nákladů řízení žalobkyně, když měla ve věci plný úspěch. Účelně vynaložené náklady řízení sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč, z odměny advokáta ve výši 3 100 Kč/úkon za dva úkony právní služby, kterými se rozumí převzetí a příprava zastoupení a sepsí žaloby, podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 6 200 Kč, z náhrady hotových výdajů v souvislosti s těmito dvěma úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, tj. celkem 600 Kč, a z částky daně z přidané hodnoty, již je advokát povinen z odměny a z náhrady odvést, ve výši 1 428 Kč.
30. Celkový výše nákladů řízení tudíž činí **11 228 Kč**. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“) ve spojení s § 64 s.ř.s. a byla stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 2. srpna 2021

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu